

խորապէս մարդկային են, եւ այս մտքով է մանաւանդ որ անոնք մնացած են ու կը մնան դասական:

Լատիներէն արձակ գրականութիւնը, Կիւկերոնի օրերէն սկսած, կատարելութեան գագաթնակէտին հասած էր, բայց նոյն քալերով չէր առաջացած ե՛ւ չափաւոր գրութիւնը կամ բանաստեղծութիւնը: Հակառակ իրենց հանճարին, Լուկրետիոս՝ իր վաղնջաբանութիւններով, Կատուլլոս՝ իր անհնարին ներքութիւններով, չէին կատարած տակաւին վճռական առաջդիմութիւն մը: Օգոստոսի շրջանին, դերերը փոխուեցան, պերճախօսութիւնը, իրերու

նոր վիճակին բերմամբ, սահմանափակուած ու նեղր մտած ըլլալով, այլ եւս չէր առաջդիմեր, նոյն իսկ զգալի կերպով կ'իյնար, մինչ բանաստեղծութիւնը, սիրուած, քաջալերուած, փառաբանուած ամէն կողմ, հրաշալի թոխչք մը կը ստանար: Օգոստոսի դարը հռոմէական մեծ բանաստեղծութեան դարազուխն է, իսկ Վիրգիլիոս անոր փառքն ու պարծանքը:

Փարիզ

Մ. Ա. ԴԱԻԻԹ-ԲԷԿ

(Շարունակելի)

Պ Ա Տ Ր Ա Ն Ք

Մեղեղի մը կը թաւալի շատ հեռուն,
Ու ծաղիկներ կը պարեն յո՛յլ, ակամայ,
Լուսացնցուղ անծրեւին տակ արեւուն,
Իրիկնային հովուերգութեամբ մ'հոգեհմայ:

Տեսիլներու հետ ջրգարշով պարուրուած,
Բընութիւնը՝ հոգւոյս կուտայ պատրանքներ.—
Միւրոյ անհուն բոյրերու մէջ հըրարած,
Հոգենոյշներ անպարի են ելեր:

Եւ մըթնոլորտն՝ անըրջաշող յակուրդի,
Կեանքն անոր մէջ ընկողմանած կ'օրօրուի.—
Բայց սիրտս ինչո՞ւ գերդ խնկաման կը մըխայ՝
Ուրտեղ հոգիս թաղծութեան մէջ կ'արթննայ...:

★ ★ ★

Ե Ր Գ

Արդեօք փա՛յլն է աչերուդ լոյսին ծագումն առաւան,
Թէ ժրպիտիդ ցոլացումն՝ որմէ աշխարհ կը բերկրի:
Արդեօք օ՞ղն ես կենսասու, թէ ծընունդը հեշտութեան,
Կամ բոցերու աղբիւրն որ սիրտըս քեզմով կը բռնկի...

Գո՛ւթն ես՝ համակ վըշտին քով, թէ ցնծութիւն երկնային,
Որ քու տեսքէդ ամէն մոայլ՝ պայծառութիւն կը զգենու:
Ու քայլերուդ հունչը չէ՞ մեր քնարներու մեղեդին,
Եւ սըրտերու հեւքերուն աղբիւրը չէ՞ շունչդ քու...:

Ո՛րքան խայտառք դէմքիդ վրայ, անշուշտ հնոցի մը հուրն ես,
Խըռիւ վարսերդ՝ խաւարի ոլորումներն են կարծես.
Երբ բերանդ կենսալի կը սկսի բացուիլ շուրթիս դէմ,
Ջարհուրանքով ու ցաւով առջեւ անդունդ կը տեսնեմ...

Փարիզ 1930

Յ. ԶՈՒՐԻԿԵԱՆ